

عنوان مقاله:

تقصیر و عاریت در آموزش و پرورش

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی افق های نوین در آموزش و پرورش در هزاره سوم (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

محمد مهدی فاتحی - لیسانس آموزش ابتدایی آموزگار ابتدایی

زینب املح زاده - کارشناسی آموزگار ابتدایی

ایمان سلطانی محمد آبادی - لیسانس زیست شناسی دبیر

عبدالکریم ولی زاده - آموزگار ابتدایی لیسانس علوم تربیتی

خلاصه مقاله:

تربیت انسان های فرهیخته و تحول بخش با روش های سنتی و تحمیلی، که بر مبنای یکسان سازی متریبان و نادیده گرفتن تفاوت های فردی آن ها استوار است، ممکن نیست. آسیب های تربیتی که اکنون از ساختار و روش های حاکم بر نظام های تعلیم و تربیت به وجود می آید، از آنجا که منابع تربیت را در خارج از فرد به صورت تلقینی و بدون تحریک جست و جو می کند و در همان مرحله هم آن را باقی می گذارد، معلوم است. این نوع تربیت، منجر به شکست می شود، زیرا از سوی مربی بر متری تحمیل می شود و با خواسته ها و فطرت داخلی فرد هماهنگ و سازگار نیست، و حتی اگر پذیرفته شود، به شکل صوری و بیرونی درآمده و درونی نمی شود. اما در برابر تربیت بیرونی، تربیت فعال یا درونی است که به فضایل پایدار و اخلاق اصیل و مصون از آسیب های بیرونی تبدیل می شود، زیرا از ساختار فرد سرچشمه می گیرد و مشخصه آن شور و شادی و نشاط متری برای یادگیری و تعادل یافتن با معلومات است. مقاله حاضر با درک اهمیت این موضوع و با تاکید بر نیایش عارفانه امام کاظم (ع) که: "خدایا مرا از مدار تقصیر خارج مکن و مرا از افراد عاریه ای قرار مده"، به تبیین نقش تقصیر و عدم تعادل در عطش آفرینی متعلمان برای خودآموزی پرداخته و در ادامه، ضرورت های تربیت طبیعی را در مقابل تربیت بیرونی بیان می کند. پایان بخش این مقاله، ارائه گزاره های تجویزی جهت تحقق هر چه بهتر تربیت طبیعی و شاداب در آموزش و پرورش کشورمان است.

کلمات کلیدی:

تقصیر، عاریت، تربیت طبیعی، تربیت عاریه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2019297>

